

[Morten Lange.]

man meget snart får en mere almindelig debat om den kirkelige ligning i det hele taget. Jeg gav før udtryk for, at problemer som kirkers vedligeholdelse er det en ganske almindelig interesse for borgere i hverdagen at være med til at løse, så vore kirker kan se ordentlige ud, men det er kun en beskeden del af den kirkelige ligning, der går dertil, og det er som bekendt også kun en beskeden del, kun ca. halvdelen af de kirkelige udgifter, der overhovedet afholdes over den kirkelige ligning, og jeg synes, vi i høj grad trænger til at få denne sag taget op til revision. Det er en af de opgaver, som jeg håber strukturkommissionen vil se alvorligt på: at vi kan få en ægte kirkelig ligning, så de kirkelige udgifter virkelig bliver pålignet de folk, der har tilsluttet sig folkekirken, og ikke med en passende anpart os andre også. Jeg skal ikke lægge skjul på, at hvis jeg havde natur for at ærgre mig, hvad jeg ikke har, ville jeg hver morgen ærgre mig over, at jeg er med til at betale en del af biskop Bauns lønning. Det forekommer mig, at han sejler noget tæt til, hvad der kan kaldes kirkelig lov og ret, for at sige det pænt.

Hvad angår spørgsmålet om ændring i lov om menighedsråd, forstår jeg på det fremførte, at dette er en meget kontroversiel sag. Jeg skal på det nuværende tidspunkt afholde mig fra at have nogen særlig detaljeret mening om sagen; jeg vil gerne høre på, hvad der kunne blive fremsat om sagen i et udvalg. Spørgsmålet om folks ansættelse under rolige og besindige forhold er en overordentlig vigtig sag. Jeg tror nok, at spørgsmålet om præsteansættelser er endnu værre end spørgsmålet om at ansætte professorer, hvad angår eventuelle muligheder for stridigheder.

Jeg har foreløbig den indstilling, at jeg har fuld tillid til, at ministeren vil gøre, hvad hun kan for at øve ret og skel. Måske har jeg lidt mere tvivl om, at menighedsrådene altid gør det, men på den anden side er det jo også dem, der skal have problemerne fremover, så jeg er helt parat til at se nærmere på, hvad der kan fremdrages i et udvalg. Det forekommer mig efter det, jeg har hørt, at undtagelsesbestemmelserne måske går lovlig vidt til, at det kan siges at være rimeligt. Men som sagt, hvad angår dette

lovforslag vil jeg i hvert fald give tilsagn om det, som efter formlen herinde hedder villig udvalgsbehandling.

Erik Østergaard: Den foreslåede ændring i lov om kirkers bestyrelse går ud på at skabe grundlag for gennem skatteligningen at fremskaffe midler til nødvendig vedligeholdelse og drift af kirkerne. Jeg skal ikke komme nærmere ind på de enkeltheder, som kirkeministeren har gjort rede for i bemærkningerne til lovforslaget, men det fremgår af disse bemærkninger, at der for byen København har været fastsat særlige regler for skatteligningen til dette formål, og at man på det hidtil eksisterende grundlag ikke har kunnet fremskaffe tilstrækkelige midler til vedligeholdelse af kirkerne.

De bestemmelser, der i henhold til lovforslaget og bemærkningerne hertil har været gældende for det øvrige land, må siges at have virket tilfredsstillende, og hvis disse som det er foreslået også bliver gældende for København, vil problemet sikkert være løst på forsvarlig måde.

En stor part af de københavnske kirker er jo bygget ved hjælp af frivillige bidrag indsamlet over hele landet. Den stærke vækst i dette byområde har været med til at gøre dette påkrævet. Men til den fremtidige vedligeholdelse af Københavns kirker må de nødvendige midler skaffes til veje gennem skatteligningen på samme måde, som det praktiseres i det øvrige land.

Hvad angår det næste lovforslag, blev der ved lov af 29. marts 1957 indført forskellige nye bestemmelser angående menighedsrådenes medvirken ved besættelse af ledige præsteembeder. Den tilføjelse, som dengang blev vedtaget, og som vel var tænkt forsøgsvis som midlertidig, gik ud på at gøre det lettere for visse grupper af præster at opnå embedsansættelse, idet hvert femte ledige præsteembede efter de særlige regler er forbeholdt disse.

Som anført i kirkeministerens fremsættelse omfatter disse særlige regler præster, som på forskellig måde har gjort tjeneste i udlandet, og som af forskellige grunde, bl. a. på grund af alder, vil have vanskeligt ved at få ansættelse i præsteembeder herhjemme. Man kan vist roligt sige, at disse præster fortjener, at der tages disse hensyn.

Endvidere gælder der den nævnte ordning